

Усещането е несравнимо

Винаги когато съм чувал понятието "Генерална конференция", съм се питал какво ли представлява, какво се прави там, кой ходи там. Благодаря на Бог, че имах възможността да открия отговорите на тези въпроси от личен опит. Тази година имах привилежията да присъствам на юбилейната 60-та Генерална конференция. Възненцията относно предстоящата среща започнаха с подготовката на необходимите документи за наближаващото събитие. Времето за подготовка направо отлетя като птица, докато не се озвахме пред терминала на летището. Очаквах ни 3 полета, които ни отнеха около 24 часа заедно с времето за престой на летищата и пристигането до мястото за настаняване. Първите впечатления за обхвата на предстоящата конференция започнаха още със слизането на летището - на него и из целия град имаха монтирани транс-

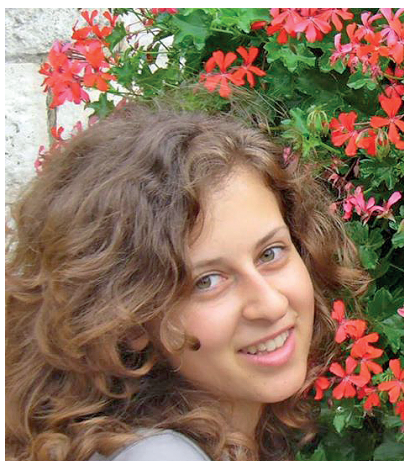
пананти с логото на ЦАСД за предстоящото събитие. Целият град и местните власти бяха подготвени за нас. Когато някой полицаи забележеше, че търсим пътя към залата, с усмивка ни поздравяваше и учтиво ни показваше пътя. Улицы около залата бяха отцепени, за да може да се придвижваме свободно, на всяко кръстовище имаха полицаи, които регулираха движението и се грижиха за сигурността. Пътят до залата за хранене е бил специално асфалтиран, за да може за по-кратко и бързо да се стига до там. В залата за провеждане на събиранията за работните срещи, както и за духовните части, грижливо беше определено място за всяка дивизия. Предвидени бяха местата за всеки, който е част от всичко това. Впечатли ме също така и изготвената програма за всеки ден. Цялата част на деня беше оползотворена максимално с утринно бдение и проповед,

Малин Грозев -

Делегат на 60-та генерална конференция от квотата на миряните

стр. 14

Антония Златкова -

Делегат на 60-та генерална конференция от квотата на миряните

Казват, че най-красивите моменти в живота са тихите; онези, за които фейсбук не знае, нито онези, които разказваш пред голямата и шумна компания. И красивото някак все се ражда в такава форма, че сложиш ли го в думи, то се стопява, защото кой може да обясни чувството да си обичан и да имаш Неговия мир и надежда... все „обикновени“ неща.

И тогава беше обикновено - закусихме, облякохме се и типично за събота - забързахме към Конгресната зала. Но този път, прекривайки прага ѝ, стъп-